

Escolta'm

Montse Comas Farnés

Escolta'm

Los libros de Lola

© Montse Comas Farnés

© Petit Camagroc, S.L.U.
Calle Doctor Trueta, 19, entresuelo 2^a
08860 Castelldefels (Barcelona)

© Disseny gràfic: underthecoconut
(info@underthecoconut.com)

© Il·lustració de la coberta: Jordi Comas Farnés

—

Primera edició: setembre de 2023

Dipòsit legal: B-15588-2023

ISBN: 978-84-126600-3-6

Tota forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra solament pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, excepte les excepcions previstes per la llei. Dirigeixi's a l'editor si necessita fotocopiar o digitalitzar algun fragment d'aquesta obra.

www.librosdelola.es

El paper d'aquest llibre prové de boscos gestionats de manera sostenible.

Imprès a Ulzama Digital, S.L.

*Al Toni i al Roger,
que em fan estarrufar cada cop que els escolto.*

Índex

Desencís	11
Silenci	35
Il·lusió	85
Epíleg	121
Agraïments	125

Desencís

La Clara va entrar al forn, va assenyalar una barra de mig i una de quart i va esperar que les hi servissin. Va entregar un bitllet, en va esperar el canvi, el va agafar i va marxar. Al carrer, un senyor alt, ben vestit i encorbatat, que duia un pamflet a la mà, la va aturar i li va oferir el perdó etern, però ella va fer que no amb el cap i va seguir el seu camí sense aturar-se. Quan ja era a prop de casa seva, es va creuar amb una veïna i la va saludar amb la mà. La veïna li va retornar la salutació i va obrir la boca, amb la intenció, potser, d'iniciar una conversa, però abans que el primer mot sortís de la seva gola, la Clara ja era lluny, d'esquenes i inaccessible. Un carrer més enllà, es va aturar davant l'aparador d'una sabateria. La dependenta va sortir de la botiga i la va abordar. La Clara li va somriure i, sense badar boca, un cop més, va seguir el seu camí. Va recordar que se li havia acabat el sabó de mans i va parar a comprar-ne a la drogueria. Va agafar de la prestatgeria el de la marca que gastaven a casa, el va deixar sobre el taulell, va pagar, va esperar el canvi i, de nou, va marxar sense dir res. Ja arribant a casa, es va trobar un altre veí i el va saludar amb un lleuger moviment de cap i, tot seguit, va centrar la seva mirada a la bossa, mentre l'obria i en regirava el contingut, a la cerca de les claus, tot fugint, al mateix temps, de la mirada del veí.

Temps enrere, la Clara havia estat una dona molt xerraire, d'aquelles que parlen més de pressa que no pas pensen i que costen de seguir. D'aquelles que, a mesura que s'emocionen amb la conversa, van apujant el to de veu —sense ser-ne conscients— fins a arribar a escridassar el seu interlocutor. D'aquelles que necessiten explicar a tothom tot el que els passa. D'aquelles que es recreen tant en els detalls que es fan pesades. D'aquelles que repeteixen la mateixa història una vegada i una altra.

Un dia, però, la Clara va deixar de parlar. Va ser un dia qualsevol, just abans de sopar.

Aquell dia, la Clara es va llevar a quarts de vuit, després d'haver deixat sonar el despertador unes quantes vegades, com feia sempre. La Clara

no tenia mai ganes de llevar-se i aquell dia no en va ser una excepció. A la nit, en canvi, no veia mai l'hora d'anar a dormir. El seu germà tenia la teoria que tots pertanyem a una d'aquestes dues categories: els mussols i les gallines. La Clara pertanyia, és clar, a la primera, a la dels mussols. Ell, en canvi, era gallina, perquè a les deu ja roncava i al matí, cap a les set, ja feia un bot i començava el dia amb ganes i energia, fins i tot els caps de setmana.

Si la Clara no tenia mai ganes de llevar-se, però, no era només perquè fos mussol. Ajudava, i força, saber que el dia que tot just encetava seria exactament igual que el dia abans i que l'anterior. Exactament igual d'avorrit, buit i gris que qualsevol altre dia d'una vida insípida, monòtona, mediocre, insubstancial i previsible.

La seva vida, però, no havia estat sempre així. De jove, la Clara havia sortit molt de festa. Sovint passava la nit en blanc, ballant i mamant, i s'embolicava amb el primer *guaperes* que li passava pel davant. Havia viatjat molt, també. De fet, havia fet el que ella anomenava la «col·lecció de països». I, com en totes les col·leccions, havia intentat sempre no repetir-ne cap. Amant del risc i l'aventura, havia practicat el submarinisme, el barranquisme, el surf i l'escalada; i la seva vessant més intel·lectual, que també la tenia, l'havia dut a tastar, durant un temps, el món de la fotografia, l'escultura i l'escriptura.

Aquells dies de glòria, plens d'irresponsabilitats i buits de preocupacions, però, havien passat a la història. Un dia —un mal dia, vistos els resultats— va decidir deixar-ho tot enrere i fer allò que se suposa que s'ha de fer quan comences a tenir una edat: oblidar i deixar de banda el que t'omple i et fascina i substituir-ho per tot allò que detestes o et fa una mandra infinita, però que et permetrà subsistir i perpetuar l'espècie.

La Clara es va llevar, doncs, a contracor. I, a contracor i sense esma, es va dutxar, es va vestir i es va prendre un cafè amb llet. El va trobar fred, fluix, sense gust i sense aroma, i se li va posar malament. Va fer nota mental de canviar de marca de cafè i comprar llet sense lactosa. Al mateix temps, recollia la roba que els nois havien deixat per terra la nit abans, posava una rentadora, regava les plantes, recollia la roba

estesa, feia el llit, posava el rentaplats i endreçava tot allò que es pogués endreçar. Entrava a les nou, però la feina la tenia molt a prop, a deu minuts en cotxe o vint caminant. Tot i això, sempre arribava tard. No és que fos una persona poc puntual per naturalesa. Fins i tot a la seva època boja havia procurat sempre arribar a l'hora, principalment perquè li sabia greu que algú hagués de perdre el seu temps per culpa d'ella. No se sentia prou important perquè ningú, ningú, malbaratés ni un segon de la seva preuada vida a causa de la seva manca de puntualitat.

La Clara sempre s'havia preocupat molt pels altres, això sí que ho tenia. Massa i tot que se'n preocupava. En una ocasió, en una festa de final de curs en què tothom s'havia dedicat a escriure dedicatòries de comiat, li havia demanat a la noia més guapa i desitjada de l'institut, que era amiga seva, que li firmés una dedicatòria a un noi que bavejava cada cop que la veia —com tots, evidentment— perquè el noi en qüestió se sentís important i feliç que la tia més bona de l'institut hagués pensat en ell. I per què la Clara havia triat aquell noi i no un altre? Doncs perquè n'estava bojament i secretament enamorada. I no és que fos una bleada assolellada. És que es preocupava molt pels altres.

Així doncs, la Clara arribava tard malgrat que no li agradés. Ella deia que era per la quantitat de tasques que havia de fer abans no sortia per la porta de casa, però això, llevant-se més d'hora, s'hauria solucionat. La veritat de la veritat és que la Clara no tenia ganes d'arribar a la feina i per això cada dia allargava més i més el moment de sortir de casa, i cada dia arribava més tard. I cada dia es queixava que, si seguia per aquell camí, el seu cap, al final, se n'afartaria i la faria fora. La realitat és, però, que era precisament allò el que la Clara secretament i conscientment anhelava.

Abans de marxar definitivament cap a l'agònica jornada laboral que l'esperava despietada, la Clara encara es va prendre el seu temps per donar un cop d'ull a la casa i assegurar-se que tot estigués endreçat i al seu gust. Vivia en una casa adossada maca i confortable, prou espaiosa, amb una terrassa gran i assolellada. Tanmateix, la Clara creia que tenia un gran defecte: no era gens acollidora. Mobles moderns i funcionals, una cuina-office ben equipada, dos banys, una habitació àmplia per a

cadascun dels seus fills, un menjador-sala d'estar amb dos ambients, armaris encastats, terra de marbre, portes de fusta de roure, persianes d'alumini, cortines de disseny... Semblava ben bé que visquessin a la casa-mostra de la urbanització. La Clara mai no havia sentit que aquelles quatre parets fossin casa seva. I això li suposava un gran problema, perquè no tenia mai ganes de sortir de casa —per fer què?—, però tampoc no tenia massa ganes de quedar-s'hi —per fer què?—. De fet, la Clara se sentia sempre com peix fora de l'aigua, tant si era a casa, com a la feina, com al carrer, com a casa dels pares o al forn de la cantonada. Fos on fos, se sentia perduda i al mateix temps atrapada, i això li provocava una angoixa constant i permanent que l'esgotava. Hi reflexionava sovint, però no sabia com sortir-se'n i això encara l'esgotava més.

La Clara va mirar el rellotge i va comprovar que ja feia tard, però no massa, i va decidir anar cap a la feina a peu. Feia un bon dia de primavera, el cel era clar i bufava una brisa càlida que convidava al passeig. A la Clara sempre li havia agradat caminar, però des de feia un temps encara procurava fer-ho més sovint, perquè tenia l'esperança que, així, gastaria algunes calories extres i potser perdria algun quillet dels cinc o sis que estava convençuda que li sobraven. Cada matí, abans de fer res, es pesava i, cada matí, tant se val el que marqués la bàscula, s'enduia un disgust.

De camí cap a la feina es va creuar amb el veí del cinquè: un home madur, separat, de molt bon veure, sovint protagonista de les seves fantasies sexuals. Va saludar-lo amb un quasi imperceptible moviment del cap i va seguir el seu camí. Vint minuts més tard, arribava al bloc d'oficines on treballava, un bloc gris, sense personalitat, un monstre de ciment sense cara. Al portal va coincidir amb la Berta, una de les seves companyes de feina. La Berta no feia tard, com ella. De fet, aquell dia entrava a les deu i, per tant, arribava d'hora. Sense mirar-se als ulls, van intercanviar un «bon dia» sec i fred. I prou. La companya va picar l'ascensor. La Clara va optar per continuar gastant calories i va enfilarscales amunt. Feia anys que la Berta i la Clara treballaven juntes, però aquell «bon dia» sec i fred deixava clar que la seva relació professional no era bona, ni tan sols correcta, ni tan sols distant. En realitat, no

s'avenien gens, o més aviat no se suportaven, o més aviat es detestaven, o més aviat s'odiaven a mort.

La Clara i la Berta no s'havien avingut mai. Per comprendre'n la raó, però, s'havia de mirar molt enrere. El maleït i refotut dia que la Clara va decidir madurar, es va convertir en una persona assenyada, responsable, resolutiva i eficient, és a dir, en l'empleada perfecta. No és que se'n sentís orgullosa, però, si més no, això l'ajudava a acceptar el seu nou «jo» amb menys recança, convençuda que en allò de ser una persona com cal també podia ser la millor. Però va arribar la Berta, que era encara més assenyada, més responsable, més resolutiva i més eficient. És a dir, l'empleada perfectíssima, tan perfecta que feia angúnia i tot. I va començar una guerra que feia anys que durava i que no tenia pinta d'acabar-se. Si la Berta deia blanc, la Clara deia negre, encara que pensés blanc; les dues vegades comptades i ben comptades que la Berta, al llarg dels anys, s'havia equivocat, la Clara s'havia assegurat d'esbombar-ho als quatre vents; cada cop que la Berta obria la boca per demanar-li ajuda o transmetre-li una novetat o fer-li una puntualització o traslladar-li una queixa —cosa que només feia quan considerava que era del tot imprescindible— la Clara es tornava esquerpa i intractable. De fet, se li eriçaven els pèls del clatell només de sentir-li la veu. Ella no havia tingut mai gaires manies, acostumava a avenir-se amb tothom i no sabia per què sentia una aversió tan desmesurada per la seva companya. Potser la raó raïa, precisament, en la Berta mateixa. Era l'ésser menys empàtic que havia conegut mai. La ment d'aquella dona tenia la seva pròpia i exclusiva manera de raonar i estava sempre a la defensiva, com tancada en una closca hermètica, impenetrable, que amagava en tot moment el que sentia, i la feia incolora, inodora i inhumana.

La Clara havia de treballar vuit hores cada dia, doncs, en un ambient enrarit i tens que darrerament se li estava fent insuportable. Per sort, el malestar generat per la Berta quedava compensat, i amb escreix, per la presència del Dídac; un company atent, comprensiu, afectuós, rialler, divertit i absolutament i meravellosament imperfecte i caòtic. El Dídac era vint anys més jove que ella i tenia xicot, un xicot que adorava i venerava i de qui parlava a totes hores.

La Clara recordava bé el dia que el Dídac li va presentar el seu xicot. El recordava bé perquè, aquell dia, va riure tant que li va quedar la panxa cruixida durant dies. Va ser un dia de cada dia, després de la feina. Ella no tenia gaire pressa per tornar a casa. De fet, mai no en tenia, de ganes de tornar a casa, però aquell dia li interessava especialment arribar ben tard. La seva filla feia dies que estava intractable, el seu fill havia sortit de festa la nit anterior —i això era sinònim de ressaca i mala lluna— i el seu marit estava de guàrdia i no havia de tornar a casa fins a l'endemà, o sigui que ella sola hauria d'aguantar els retrets i les males cares dels seus fills.

Quan el Dídac li va proposar d'anar a fer unes cerveses, li va semblar, doncs, que li salvava la vida. Van anar al bar del costat de la feina. Era un bar qualsevol, amb un menú qualsevol, però s'hi estava com a casa. Bé, de fet molt millor que a casa. L'amo, un «manyó» amb molt de caràcter, els coneixia bé, perquè havien esmorzat allí cada dia des que ell va obrir el bar, feia ja quatre anys.

El Manyo no havia tingut una vida fàcil. Els seus pares havien emigrat a Catalunya quan ell era petit. El seu pare havia treballat sempre a la fàbrica i la seva mare havia fet de dona de la neteja durant anys. Amb molt d'esforç havien aconseguit estalviar prou per obrir el seu propi negoci, una botiga de queviures. Amb la proliferació de les grans superfícies, però, no feien prou calaix i, al final, havien hagut de tancar. El Manyo, llavors, havia hagut de deixar els estudis i posar-se a treballar. S'havia passat anys treballant de cambrer i estalviant fins a l'últim cèntim, sense sortir ni per anar al cinema, sense vacances, sense capricis, sense celebracions, ni regals, ni àpats especials, sense renovar massa sovint el vestuari, sense fer reformes a casa, sense regalar-se ni un cap de setmana, fins que un dia en va tenir prou per obrir el seu propi bar. Aquell bar on ara la Clara i el Dídac prenen unes cerveses.

Al Manyo li agradava la seva feina. Li encantava estar sempre envoltat de gent. Quan els clients habituals li explicaven els seus problemes, ell se'ls escoltava amb interès i sempre els donava consells, més o menys encertats. La manca d'estudis i de recursos li havia robat la joventut,

però ell no se'n queixava mai. Insistia constantment que no es mereixia la sort que tenia, perquè tenia un negoci i no li faltava de res. Cada mes donava una quantitat considerable a una ONG, i els dilluns, que era el dia que tancava el bar, es passava el dia ajudant en un menjador social. Els seus pares ja eren morts i ell no s'havia casat mai. Sempre deia que la gent sense recursos eren la seva família.

Quan al Dídac i la Clara ja se'ls estaven acabant les xafarderies sobre la resta de companys, va arribar el Manu, el xicot d'en Dídac. Alt, cabells i ulls negres i pell morena, un somriure perfecte i un cos deu, caminava amb seguretat i desimboltura i desprenia alegria i esperança al seu pas. No era gens d'estranyar que algú com en Dídac estigués tan penjat d'algú com en Manu. A la Clara només li van caldre dos minuts per classificar-lo: atent, afectuós, romàntic i dolç, molt dolç. Ara bé, el seu tret més destacable era, sens dubte, la seva devoció absoluta pel Dídac, com escoltava, embadalit, cada paraula que deia, com s'interessava per cada detall del seu dia a dia, per més insignificant que fos. I era un interès pur i sincer. Va ser això, sens dubte, el que més va impactar la Clara aquell dia i el que més havia valorat i envejat sempre d'aquella relació.

El Manu adorava el Dídac, això es podia llegir als seus ulls quan se'l mirava, però no era dels que embafen, d'aquells que s'enganxen com una paparra i no respecten l'espai vital, d'aquells que, quan són amb la seva parella, són cecs a tot i a tothom. Al contrari, el Manu respectava l'espai del Dídac i s'avenia amb tots els seus amics i companys. Aquell dia, de seguida es va adonar de la fragilitat de la Clara i no li va caldre creuar més de dues paraules amb ella per entendre què necessitava. I li ho va donar.

El Manu era català de naixement, però tenia sang andalusa. Se sentia més d'aquí que d'allà, però havia heretat la gràcia i la sal dels seus avantpassats i aquesta herència es feia palesa cada cop que obria la boca. Era tot un crack explicant acudits i el seu repertori era quilomètric. Quan s'hi posava, ningú no el podia aturar. Com una metralladora, els acudits sortien de la seva boca un rere l'altre, sense pausa ni descans, de manera que, quan la seva audiència encara no havia deixat de riure's

d'un, ell ja n'havia explicat un altre. Les riallades s'encadenaven i el risc de morir ofegat per falta d'aire creixia a mesura que el temps passava.

Quan, dues hores i mil acudits més tard, la Clara es va aixecar per marxar —després de rebre un missatge del Pol, el seu fill, reclamant-li el sopar— tenia els ulls vidriosos; una mica per les cerveses que s'havia pres, una mica pel fart de riure que s'havia fet i una mica perquè, durant una estona llarga, s'havia sentit viva una altra vegada.



La Clara es va asseure al seu lloc de treball, com cada dia, i com cada dia va encendre l'ordinador, va donar un cop d'ull als papers sobre la taula, per si algú li havia deixat algun document o alguna nota, i va anar a buscar un got d'aigua. Quan va tornar, l'ordinador ja havia acabat d'arrencar. Com cada dia, va revisar els correus electrònics i va començar les seves tasques. Poca estona després, li va aparèixer un avís al mig de la pantalla que li recordava que a les 12 h hi havia convocada una reunió. Va rebufar. Detestava aquelles reunions que només li feien perdre el temps. Va recordar que aquella reunió en concret era per fer una pluja d'idees. Va rebufar més fort. Allò era el poltre de tortura! Ella no en tenia, d'idees, mai no se li acudien coses noves. No tenia capacitat per sorprendre, ni per improvisar, ni per pensar de pressa. Necessitava molt de temps per reflexionar, pair una idea i millorar-la, o concebre'n una de nova, però ningú no li concedia mai aquest temps.

La Clara va mirar de no pensar-hi i es va concentrar en la seva feina. Tot i que tenia un grau universitari, dos màsters i parlava quatre idiomes, feia tasques administratives que no requerien qualificació i que no comportaven cap responsabilitat. No havia de prendre decisions, ni atendre el públic, ni viatjar, ni treballar els caps de setmana, ni allargar massa ni massa sovint la seva jornada laboral, i el seu sou era correcte. En definitiva, una feina fàcil i còmoda, però mancada de reptes i al·licients, avorrida, tediosa, rància.

A les dotze en punt el seu cap va sortir del despatx i es va dirigir cap a la sala de reunions. Tothom es va aixecar i el va seguir, la Clara també.

No volia ser la primera d'entrar, però tampoc l'última. En situacions com aquella, la Clara intentava passar despercebuda. De vegades, li entraven ganes de fugir, d'anar al lavabo i quedar-s'hi, amb l'esperança que ningú no la trobés a faltar, o de fingir un mal de panxa o un mareig i anar-se'n cames ajudeu-me cap a casa.

Va aconseguir seure en un lloc estratègic, ni molt lluny ni molt a prop del cap. De fet, la por que sentia la Clara de ser el centre d'atenció era completament absurda i infundada, atès que normalment ningú no se l'escoltava, ningú no se la mirava. I aquell dia no va ser pas una excepció.

El cap els va comunicar que havien de canviar el sistema de gestió de les comandes i que volia escoltar les seves propostes. Encara no havia acabat la frase que els més espavilats ja vomitaven les seves grandíssimes i originalíssimes idees. La Clara se'ls mirava i feia com que els escoltava, mentre posava el seu cervell a màxima velocitat. Necessitava aquell preciós temps per pensar, per poder idear una proposta mediocre, però acceptable, que no la fes destacar del grup i que la mantingués en el seu còmode anonimata. Temia que, si no proposava res, els ulls de tots els presents es clavarien en ella, expectants, desafiadors, recriminant-li el seu silenci. Finalment, a la Clara li va venir una idea al cap i, en un moment de pausa entre intervenció i intervenció, la va deixar anar. La va explicar de pressa, sense vocalitzar, sense parar-se ni a respirar. Sempre parlava molt de pressa, perquè li feia por que, a mitja frase, el seu interlocutor es cansés d'escoltar-la. La major part de les vegades, però, l'interlocutor se'n cansava igualment. I aquell cop tampoc no va ser una excepció. Encara no havia acabat de formular la seva proposta que el cap ja donava la paraula a un altre company. Talment com si ella no hi fos. A la Clara això no li hauria d'haver preocupat, perquè era precisament el que volia: passar despercebuda. Tanmateix, li va doldre. Quan s'adonava que havia perdut totalment l'atenció del seu interlocutor, sempre li dolia. Li havia passat sempre, però no aconseguia acostumar-s'hi, ni acceptar-ho.

La Clara va sortir de la reunió amb el cap cot, els ulls tristos, l'esquena encorbada. La llosa de la indiferència li pesava massa. La reunió havia

durat més de dues hores i ja era hora de dinar. Normalment portava una carmanyola i dinava sola a l'oficina, o bé anava a dinar al bar del Manyo amb en Dídac, però aquell dia havia rebut un missatge de l'Alba, la seva millor amiga, en què li demanava si podien dinar juntes perquè, deia, havia de parlar amb ella d'un tema important. La Clara sempre tenia un moment per a la seva amiga i, si li demanava ajuda —cosa que passava ben poques vegades— hi anava corrent. Aquell, però, no era un bon dia. Amb l'autoestima per terra, la Clara només tenia ganes de tancar-se en un forat i deixar passar el temps indefinidament. Tot i això, sabia que no podia deixar la seva amiga a l'estacada. Va rebufar per tercer cop aquell dia, va agafar la bossa i la jaqueta, va sortir de l'oficina, va saludar els companys que esperaven l'ascensor i va baixar per les escales.

L'Alba i la Clara s'havien conegut de petites, a l'escola. La Clara, llavors, era una nena tímida i insegura, però molt aplicada, obedient i responsable. L'Alba, en canvi, era oberta i es feia amb tothom, però li costava seguir les regles i acabava castigada dia sí dia també. S'havien fet amigues de seguida. La Clara ajudava l'Alba a fer els deures i l'Alba s'assegurava que els companys i companyes de classe no molestessin gaire la Clara. A l'Alba la convidaven a totes les festes d'aniversari, ja fossin de nens o de nenes. A la Clara, en canvi, no la convidaven gaire mai i, quan ho feien, generalment era perquè l'Alba els ho havia demanat. La pega era que sempre ho demanava davant de tothom, sense amagar-se'n, i el mal tràngol que li feia passar a la Clara era molt pitjor que no pas que no la convidessin. La Clara, però, mai no li ho va retreure. Van continuar sent amigues inseparables durant tota la primària i la secundària i només van deixar de veure's quan van començar la universitat. Anys després, quan totes dues eren ja adultes, s'havien retrobat, una mica per casualitat, i havien reprès la seva gran amistat allà on l'havien deixada.

Feia poc que l'Alba s'havia separat. Havia estat una ruptura tranquil·la, acordada per tots dos, sense retrets. Ja feia temps que cadascú feia la seva, i si no s'havien separat abans era perquè no s'ho podien permetre econòmicament. No tenien fills i vivien de lloguer, o sigui

que només s'havien hagut de repartir els pocs mobles que tenien, a més dels electrodomèstics. Només havien tingut una petita disputa, perquè tots dos volien la nevera, que era nova de trinca, però al final havien decidit vendre-la als nous inquilins i comprar-se cadascun la seva i aquí s'havia acabat el problema.

La Clara envejava secretament la seva amiga. Era una dona lliure, amb les idees clares, que es feia escoltar i a qui tothom admirava per la seva empenya i el seu poder de decisió. Res no l'espantava, tenia plena confiança en ella mateixa, sabia el que volia i lluitava fins al final per aconseguir-ho. Atractiva, esvelta, elegant, divertida i interessant, havia viatjat molt i sabia de tot. Podia parlar de política, de moda o d'economia amb la mateixa facilitat i eloqüència, i el que ella deia anava a missa, ningú no la qüestionava. És a dir, era tot el que la Clara no era. Ara bé, professionalment parlant, no havia aconseguit arribar molt amunt, però ella deia que era només qüestió de temps, que tot arribaria. L'Alba mai no es rendia.

La Clara va entrar al restaurant que hi havia al final del carrer. Era un local ampli, acabat de reformar, amb cadires i taules de disseny, decoració minimalista —per no dir inexistent—, estovalles de roba i cambrers uniformats. Era, per descomptat, molt més elegant que el bar del Manyo i també molt més car. L'Alba havia insistit d'anar-hi a dinar perquè, deia, era un local que estava de moda i els plats que hi servien eren molt originals. La Clara temia que, més que originals, fossin indesxifrables.

Un cambrer se li va atansar i li va demanar si tenia reserva. Al bar del Manyo no calia pas reservar, sempre hi havia una taula lliure per a tothom i, si no n'hi havia, se la inventava. La Clara va donar el nom i el cambrer la va acompanyar fins a una taula prop dels lavabos. Aquella devia ser la taula que destinaven als clients no habituals o als que reservaven a última hora, i elles complien tots dos requisits.

Com era d'esperar, l'Alba encara no havia arribat. La puntualitat no era pas una de les seves virtuts, com tampoc no ho eren el seny, la prudència o la discreció, entre d'altres. La Clara, nerviosa, va mirar el rellotge. S'havia sobreposat una mica al nefast matí que havia tingut i

començava a sentir-se encuriosida pel que la seva amiga li havia de dir. Si a això s'hi afegia que només tenia una hora per dinar, era comprensible que comencés a impacientar-se.

L'Alba va entrar per la porta del restaurant a quarts de tres —quedava clar, doncs, que la Clara, aquella tarda, tornaria a arribar tard— i va travessar la sala com si s'estigués passejant per una passarel·la de moda, mostrant tots els seus encants als comensals que s'anava creuant. Quan va arribar a la taula de la Clara, només li va faltar fer un parell de voltes, una cap a la dreta i una altra cap a l'esquerra, i tot seguit parar-se un moment per donar prou temps a tothom perquè se la miessin bé i copsessin tots els detalls del seu vestit de marca, les sabates d'agulla, la bossa de no sé quin dissenyador famosíssim i el pentinat de perruqueria. La Clara se la va mirar amb devoció i indignació alhora.

L'Alba encara no havia posat el cul a la cadira que ja estava mirant la carta, cridant el cambrer i demanant per totes dues. Un cop fet això, es va mirar la Clara sense mirar-la —com si només fos un objecte empipador que s'interposava entre ella i la seva audiència— i ho va deixar anar, tot d'una tirada, abans que la Clara pogués badar boca: «Me'n vaig a viure al Carib amb un noi que podria ser el meu fill o, més ben dit, el teu. Per l'edat, és clar, no per l'aparença. És model, està com un tren i no té ni dos dits de front, però ni t'imagines tot el que sap fer al llit». I ho va subratllar assegurant que havien connectat des del minut zero i que l'havia rejuenit vint anys. A partir d'aquí, l'Alba va passar a relatar, amb tota mena de detalls, com i on s'havien conegut i tot el que havien fet i deixat de fer durant els dos mesos que feia que estaven junts.

La Clara va aprofitar un moment que l'Alba es va aturar per agafar aire per preguntar-li on i de què viurien. L'Alba, però, ni se la va escoltar. Va fer com si sentís ploure i, un cop recuperada la bufera, va continuar explicant-li, amb pèls i senyals, les coses que el seu Adonis li feia al llit. Ja era la segona vegada que l'ignoraven descaradament aquell dia. Primer, el seu cap; ara, la seva estimada amiga de la infantesa. La Clara va decidir resignar-se, callar i deixar que l'Alba ho escopís tot. Com les medecines amargants, els mals moments era millor empassar-se'ls d'un sol glop.

Quan ja començava a estar farta de tants músculs, paraules seductores i multiorgasmes, va decidir deixar d'escoltar, va fingir la seva atenció —d'això en sabia prou— i va concentrar-se en el menjar. Va ser una mala pensada. Al seu plat només hi havia un llagostí escarransit, acompanyat de tres gotes d'una salsa de color indefinit i dos pèsols. Literalment. Va decidir canviar d'estratègia. Es va armar de valor i va interrompre la seva amiga per explicar-li que s'havia apuntat a ioga, perquè el metge li havia dit que era una persona massa nerviosa i que s'havia de relaxar una mica i prendre's les coses d'una altra manera. Només va aconseguir arribar fins a «saps que m'he apuntat a...». El mòbil de l'Alba va emetre un so estrident, senyal inequívoc que li acabaven d'enviar un whatsapp. Com si li anés la vida, l'Alba va agafar el mòbil i automàticament es va fer invisible. Ja no escoltava, ni veia, ni res. Era com si s'hagués volatilitzat. La Clara hauria pogut tirar-se un pet, o escridassar el senyor de la taula del costat, o pujar dalt de la taula i ballar la Macarena, que l'Alba ni se n'hauria adonat.

Ja eren les tres tocases i l'Alba seguia concentrada en la pantalla del mòbil. Després de diversos intents infructuosos de guanyar-se la seva atenció, la Clara es va aixecar i, simplement, va marxar. No es va molestar ni a dir adeu a la seva amiga, perquè sabia que no la sentiria. Ja tornaria a tocar de peus a terra, va pensar, quan el cambrer li portés el compte. Era l'únic que la consolava.

La Clara va recórrer amb presses el centenar de metres que la separaven d'aquell bloc gris, sense ànima, que l'esperava amb les portes obertes, a punt per engolir-la una altra vegada. Va mig dissimular un sospir de resignació i es va lliurar, de nou, a la rutina diària. Aquest cop, com no hi havia ningú al hall, va pujar amb l'ascensor.

Si els matins eren avorrits, les tardes eren abominablement tedioses. Sempre hi havia molt poca feina i la Clara s'havia de buscar un entreteniment o un altre per fer passar les hores. Aquella tarda es va decidir pels sudokus. No és que li fessin molt el pes, però no se li va acudir res millor. Tot i que ningú li controlava l'historial de navegació, ja n'estava ben farta de *fake news*, baralles al Twitter i imatges idíl·liques a l'Instagram.